

Dr Kenneth Mathews, Księga Rodzaju, sesja 8, Noe i potop, część 2, Księga Rodzaju 6:9-9:29

© 2024 Kenneth Mathews i Ted Hildebrandt

To jest dr Kenneth Mathews w swoim nauczaniu na temat Księgi Rodzaju. To jest sesja 8, Noe i potop, część 2, Księga Rodzaju 6:9-9:29.

Sesja ósma to znowu Noe i potop, część druga.

To druga połowa historii o potopie, gdzie po zejściu na ląd mamy ołtarz i Bożą obietnicę, a w rozdziale ósmym dowiadujemy się, że Noe zbudował ołtarz, werset 20, i w tym czasie, i jest to z pewnością rozsądne, prawda po takim akcie zbawienia oddaje cześć Panu i składa Panu dziękczynienie za ocalenie. Co ważne, werset 21 mówi o Bożej obietnicy: już nigdy więcej nie będę przeklinał ziemi z powodu ludzkości, choćby każda skłonność jego serca była zła od dzieciństwa, i już nigdy więcej nie zniszczę tak, jak to uczyniłem, wszystkich istot żyjących. Dopóki ziemia będzie trwać, czas siewu i żniwa, zimno i upał, lato i zima, dzień i noc nie ustaną.

Mamy więc tutaj dwie funkcje. Po pierwsze, Bóg nie spowoduje już więcej zniszczenia świata przez wodę, a także, że pory roku będą bardziej przewidywalne i produktywnie. To, co jest dla nas ważne, możemy przez chwilę przyjrzeć się, gdzie mówi się o tym, jak każda skłonność, każda wyobraźnia, jego serce jest złe od dzieciństwa, co przypomina nam, prawda, rozdział szósty, wersety od czwartego do ósmego, gdzie opisuje grzech gwałtownych ludzi przed arką i przyczynę powstania arki.

Zatem mamy tu do czynienia z uznaniem, że ludzkość będzie praktykować zło i jak powiedział Jan Kalwin, gdyby Bóg nie dał tej obietnicy, wówczas musiałby być potop każdego dnia, ponieważ ludzkość w wyniku swego ludzka natura jest skłonna do zła i praktykuje grzeszność. Niemniej jednak w rozdziale dziewiątym Bóg postanawia kontynuować błogosławieństwo, a w wersecie pierwszym i ponownie w wersecie siódmym rozdziału dziewiątego można zobaczyć powtórzenie błogosławieństwa, którego Bóg udziela Adamowi i Ewie. Wersety pierwszy czytamy, a potem niech Bóg błogosławi Noego i jego synów, bądźcie płodni i rozmnażajcie się, i napełnijcie ziemię.

Zatem w błogosławieństwie następuje zrodzenie Adama. Jeśli chodzi o sprawowanie władzy nad ziemską sferą Bożego stworzenia, zauważmy, że w wersecie drugim mamy początek postanowienia Bożego mającego na celu ochronę ludzkiego życia. Pierwszym z nich jest wrodzony strach przed zwierzętami, który widzimy u zwierząt w stosunku do ludzkości.

Strach i strach przed wami spadną na wszystkie zwierzęta ziemskie i na wszystkie ptaki powietrzne, na wszelkie stworzenia poruszające się po ziemi i na wszystkie ryby morskie. Są oddani w Wasze ręce. Zatem to zabezpieczenie w jego umyśle zwiększa się, jeśli

chodzi o dietę, która będzie wspierać nową rodzinę ludzką po potopie; dotyczyłoby to wszystkich i wszystkich, nie ma zakazu.

Jednakże, jeśli chodzi o świat zwierząt i jedzenie mięsa, w wersecie czwartym znajduje się zakaz dotyczący krwi życiowej, ponieważ krew reprezentuje życie. Ten fragment uczy nas, że to Bóg jest tym, który decyduje o życiu i śmierci, i jest to zakaz, aby ludzkość bezmyślnie znęcała się i wykorzystywała życie zwierzęce, bez należytego szacunku dla Boga, który jest stwórcą. To jego przywilej nad życiem i śmiercią, a nie nad ludzkością.

Tylko dzięki delegacji ludzkość jest w stanie zająć się ludzkim życiem. Zatem w wersetach od czwartego do szóstego znajdujemy opis odpowiedzialności życia ludzkiego przed Bogiem za sposób, w jaki jest ono traktowane. Jest to więc ochrona przed rodzajem przemocy, która szerzyła się w ludzkości przed potopem.

Zatem ta ochrona dotyczy morderców. W szczególności chcemy przyjrzeć się wersetowi szóstemu, kto przeleje krew ludzkości. Ten język, przelany krew lub rozlew krwi, jest językiem morderstwa.

Ktokolwiek przeleje krew człowieka przez człowieka, jego krew będzie przelana, gdyż na obraz Boży Bóg stworzył człowieka. Widać więc, że motywacja kary śmierci, pewnego rodzaju społeczna reakcja na przelanie krwi, ma swoje korzenie w teologii stworzenia, obrazie Boga. Podstawą nie jest zatem przynależność klasowa danej osoby, jej waga finansowa czy pozycja społeczna, nie pochodzenie etniczne, ale raczej to, że istota ludzka, która odbiera życie innemu człowiekowi, poddała się najbardziej rygorystycznej odpowiedzi ze strony ludzkości, zgodnie z jej delegacją tu przez Boga.

Teraz, kiedy przejdziemy do wersetów od ósmego do jedenastego, mamy już szczegóły przymierza. W wersetach od ósmego do jedenastego zauważysz, że występuje duża powtarzalność, jeśli chodzi o pierwszą osobę. I faktycznie, jest to prawdą również w odniesieniu do pozostałej części opisu przymierza.

Wielokrotnie zobaczysz, że Bóg jest mówcą i mówi: „Ja, ja, to i ja tamto”, dając całkiem jasne do zrozumienia, że Bóg ponownie, poprzez swoją suwerenność, obiecał zawrzeć przymierze z Noem i potomkami Noego i, na przykład, to ma znaczenie, wszystkie żyjące istoty. Ma więc charakter uniwersalny. Teraz ustanawiam moje przymierze.

To są wersety ósmy i dziewiąty. Przeczytajmy werset dziewiąty. Teraz zawieram moje przymierze z tobą i z twoim potomstwem po tobie.

Ma to więc związek z Noem i jego potomkami. Myślę, że jest to ważna cecha rozpoznania w Księdze Rodzaju nacisku na ciebie i twoich potomków. Będzie to prawdą w przypadku Abrahama, przymierza, które Bóg zawiera z Abrahamem w jego potomstwie, ale

w samym ogrodzie mówi ono o potomstwie kobiety i o tym, jak obietnica dana kobiecie będzie obietnicą dla całej ludzkości.

Jest to oczywiście motywacja do wyjaśnienia, dlaczego w rozdziale trzecim wersecie 20 Adam nadaje swojej żonie imię Ewa i podaje przyczynę tego stanu rzeczy. Ona jest matką wszystkich żyjących. Genealogie mówią także o ludzkim dziedzictwie i o tym, jak Bóg nadzoruje przepływ historii poprzez ciągłość obrazu Bożego od osoby do osoby, a także o dobrowolnym błogosławieństwie Boga dla całej ludzkości, bez względu na klasę czy pochodzenie etniczne.

Błogosławieństwo i przekleństwo Boże mają związek z zachowaniem i leży to w woli istoty ludzkiej. Nie rodzisz się z przeznaczeniem do określonego zachowania. Dokonujesz wyborów dotyczących swojego zachowania.

A następnie, jak powiedziałem, w odniesieniu do wszystkich żywych stworzeń, nawiązując do tego, co znajdujemy w pierwszym rozdziale Księgi Rodzaju, w wersecie 11, zawieram z wami moje przymierze. Nigdy więcej wszelkie życie nie zostanie zniszczone przez wody potopu. Nigdy więcej nie będzie potopu, który zniszczy ziemię.

Tak więc wszystkie przyszłe pokolenia otrzymają tę obietnicę i jest to obietnica, którą, jak się przekonamy, będzie wieczna. Następnie w rozdziale dziewiątym, wersecie od 12 do 17, znajdujemy opis znaku przymierza. Znakiem przymierza jest łuk.

Słowo to w rzeczywistości nie oznacza tęczy, ale jest to łuk podobny do łuku i strzały. W przymierzach zazwyczaj znajduje się znak. Stwierdzamy, że tak jest w przypadku Abrahama i przymierza zawartego z nim w Księdze Rodzaju 17, o obrzezaniu.

Kolejnym znakiem przymierza Mojżeszowego w Księdze Wyjścia 34 jest szabat. Jeśli chodzi o uniwersalność, jakże właściwe jest to, że niebo dostarczyło opadów, które z kolei zniszczyły rodziny ludzkie. Mówi się nam, że teraz mamy łuk w chmurach.

To znak dla wszystkich przyszłych pokoleń. Jak mamy zrozumieć, czym jest ten łuk lub tęcza? Istnieją dwie różne opinie i dwa różne rozumienia. To jest broń, więc Bóg odłożył swoją broń, swój łuk, zawieszając ją w chmurach, dając jasno do zrozumienia, że odtąd będzie miał pokojowe usposobienie wobec ludzkości.

Że doszło do pojednania lub, jak niektórzy to rozumieją, że Bóg jest przedstawiany w kategoriach swojej pozycji jako boskiego wojownika, który stoczył bitwę przeciwko rodzinie ludzkiej. Można powiedzieć, że stoczył walkę z morderstwem i przemocą. Można więc na to spojrzeć na dwa sposoby, ale chodzi o to, że nie będzie już opadów z chmur ani wypływających z podziemnych wód, tworząc powódź, która zniszczy ludzkość.

W wersecie 16 ponownie powiedziano nam, że jest to wieczne przymierze pomiędzy Bogiem a wszystkimi żywymi stworzeniami. To jest znak przymierza. Teraz, kiedy dochodzimy do wersetu 18, mamy w wersetach 18 i 19 opis, powtórzenie potomstwa Noego, Sema, Chama i Jafeta.

To zaczyna nas teraz przygotowywać na to, co znajdziemy w rozdziale 10, gdzie mamy genealogię tych trzech synów: Sema, Chama i Jafeta. Autor i czytelnik myślą, że ośmioosobowa załoga na pokładzie arki będzie nowymi żywicielami rodzin, które Bóg zamierzył błogosławić. Wynika z tego, że w rozdziale 11 znajdziemy Abrahama, konkretną rodzinę.

Zatem w wersetach 18 i 19 dowiadujemy się, że synami Noego, którzy wyszli z arki, byli Sem, Cham i Jafet. W mojej wersji, New International Version, następujące zdanie jest w nawiasach. Dostarcza nam dodatkowych informacji na temat Hama i Kanaanu.

Kanaan, syn Chama, jest tutaj opisany jako ojciec Chama, ojciec Kanaana. Zatem dla czytelników Księgi Rodzaju będzie to oczywiście bardzo ważne, zwłaszcza jeśli mam rację, że stwierdzimy, że pierwsi odbiorcy Księgi Rodzaju rozumieją ją w kategoriach słuchaczy Mojżesza na pustyni, że Tora ma być prowadząc nas w rozumieniu Księgi Rodzaju jako przygotowania do nauczania Pięcioksięgu. Zatem szczególna troska dotyczyłaby Kanaanu, ponieważ lud Izraela miał wejść do ziemi obiecanej Kanaan, a Kananejczycy byli nową grupą ludową dla Izraelitów, którzy wyszli z Egiptu.

I co mają sądzić o tej nowej grupie ludzi? Jak mają rozumieć Kananejczyków? Zatem to, co nastąpi później w opisie pijaństwa Noego, a następnie przekleństwa i błogosławieństwa spadającego na synów Noego, będzie bardzo pouczające dla ludu Izraela, ponieważ to, co wtedy znajdziemy w połączeniu z rozdziałem 10 i tabelą narodów razem wziętych jest mapą moralnej natury tych różnych grup ludzi. Zrozumienie tych, którzy dopuszczają się niemoralności, byłoby ostrzeżeniem przed jakimkolwiek rodzajem małżeństw mieszanych lub kontaktami z mieszkańcami Kanaanu, Kananejczycami. Tak więc, jeśli chodzi o wersety od 20 do końca rozdziału, znajdziemy opis Noego, który stoi w sprzeczności z prawym postępowaniem Noego przed promowaniem i wspieraniem potopu.

Natomiast teraz, jeśli chodzi o Noego, przekonamy się, że popada w pijackie odrętwienie, że jest sprośny i nagi. Przypomina nam to, co powiedziano wcześniej, jak w rozdziale 8 na końcu tego rozdziału opisano Bożą obietnicę, że nie zniszczy ziemi przez powódź, ponieważ od Jego dzieciństwa, to znaczy od początków stworzenia ludzkości, z rachunku ogrodu, rachunku grzechu, że ludzkość została skazana na grzeszność i niegodziwość. I tutaj to mamy.

Innymi słowy, w przypadku Noego, podobnie jak przed potopem w ogrodzie, mamy ten sam stary problem grzechu, który będzie szalał w nowym świecie. Wiele razy Noe może być uważany za nowego Adama. W końcu jest przodkiem wszystkich narodów.

I tak jak Noe, albo powinienem powiedzieć Adam i Ewa. Zauważcie także, że w wersecie 20 jest napisane, że jest on człowiekiem ziemi, tak jak miało to miejsce w przypadku Adama. Obaj byli rolnikami.

Może istnieć ironiczny związek pomiędzy winoroślą Noego wytwarzającą wino a winogronem, drzewem lub wytworem ziemi, o którą potknęli się Adam i Ewa. Próbuje więc powiedzieć, że jak na ironię, w winnicy było drzewo powiązane z upadkiem każdego z tych dwóch, pierwszego Adama, a teraz tego nowego Adama. Poza tym istnieje rywalizacja między ich synami.

Mamy Kaina i Abla oraz morderstwo na Ablu. A potem masz Setha. Zatem w relacji biblijnej wymienieni są trzej synowie.

Jeśli chodzi o Noego, jest też trzech synów i istnieje rywalizacja, jak znajdziemy w wersecie 24. Następnie pojawia się Ham przeciwko braciom. W wersecie 21 dowiadujemy się, że Noe pije wino i upija się.

A potem odkrywa się pośrodku swojego namiotu. Zatem w tym przypadku mamy do czynienia z podobieństwem, gdy mowa o tym, jak leżał odkryty w swoim namiocie, z drzewem, które było pośrodku – tego słowa użyto tutaj, w jego namiocie. A potem w środku ogrodu było drzewo dobra i zła.

I prawdopodobnie jest tu zamierzone połączenie. Teraz Cham, ojciec Kaina, zobaczył nagość swego ojca i powiedział o tym swoim dwóm braciom na zewnątrz. Działo tu piąte przykazanie.

Piąte przykazanie z 10 przykazań nakazuje czcić rodziców, ojca i matkę. A dzieje się tak dlatego, że Bóg dał rodzicom władzę, aby wychowywali rodzinę na sposób Pana. Zatem kiedy atakujesz ojca i matkę, tak naprawdę atakujesz Boga.

I tak, chociaż jest to dla nas trudne, Ham zobaczył nagość, a potem o niej plotkował, że byłoby to przekleństwem. W oczach pierwszych czytelników Księgi Rodzaju ma to sens ze względu na nacisk, jaki w ich kulturze kładzie się na tradycję lojalności wobec rodziny, szanowania rodzica, uznawania władzy rodziców i podporządkowania się ich pouczeniom, wszystkie przy założeniu, co bardzo ważne, że rodzice żyją w zgodzie z mądrością, bojaźnią Pana, sami żyją drogami Pana, a następnie prowadzą swoją rodzinę, a następnie wpływają na klan, a ostatecznie na plemię aby poprowadzić ich w dziedzictwie ku

czci Boga. Zatem plotkując, odkrywasz, że istniał sposób na poniżenie Noego i jego linii władzy.

W wersecie 23 widzimy jednak znaczący kontrast pomiędzy traktowaniem Noego przez Kaina a traktowaniem dwóch braci, Sema i Jafeta. Teraz podjęli dodatkowe kroki, aby mieć pewność, że nawet nie spojrzą na nagość swojego ojca. Więc wzięli szatę, w wyobraźni możesz sobie wyobrazić koc, i zarzucili go na ramiona, twarzą zwróconą na zewnątrz, w stronę drzwi namiotu, a potem cofnęli się, aby ich oczy były odwrócone od Noaha.

I to właśnie mamy w wersecie 23, gdzie jest napisane: Potem weszli tyłem i zakryli nagość swego ojca. Tekst, który widzisz, jest bardzo specyficzny i podkreśla, że nie widzieli jego nagości. Ich twarze były odwrócone w drugą stronę, aby nie widzieć nagości ojca.

Ponieważ mam na myśli różnice kulturowe, wielu interpretatorów będzie próbowało uczynić grzech Chama jeszcze bardziej rażącym niż to, co mówi sam tekst, ponieważ z naszej kulturowej perspektywy znowu trudno jest zrozumieć, w jaki sposób naśmiewanie się z ojca w związku z jego nagością oznaczałoby tak ostrą reakcję ze strony ojca. W końcu rozważ to: ojciec nie będzie przeklinał syna. Chce błogosławić swojego syna.

Chce widzieć swojego syna błogosławionego pod ręką Boga, a nie przeklinać go. Byłaby to więc bardzo silna reakcja na Hama. Zatem uczynimy z tego grzech gorszy niż jest to napisane w tekście.

Niektórzy sugerują, że mamy do czynienia z jakimś aktem homoseksualnym. Albo że język eksponowania nagości, jak znajdujemy w Księdze Kaptłańskiej 18, być może ze strony Noego doszło do jakiejś niedyskrecji seksualnej, która miała miejsce w namiocie. Ale to, co jest tam napisane, wystarczy, abyśmy zrozumieli, a mianowicie, że był po prostu nagi.

Nie chodziło tylko o nagość, ale raczej o sposób, w jaki Ham zareagował, publicznie ośmieszając bezbronność Noaha. Biorąc to pod uwagę, chcemy dostrzec drugi problem, z którym borykamy się jako tłumacze w naszej kulturze. Co mamy sądzić o Kanaanie jako o obiekcie wezwania, niech będzie przeklęty Kanaan, jak znajdujemy w wersecie 25?

Dlaczego, skoro to Ham dopuścił się niedyskrecji wobec swego ojca, dlaczego klątwa spadła na syna Chama, Kanaan? Cóż, myślę, że powinniśmy zrozumieć, że – jak mówi przysłowiowe stwierdzenie – jaki ojciec, taki syn. Istnieje założenie, które można całkiem dobrze potwierdzić biblijnymi historiami rodzinnymi, że kolejne pokolenia często naśladowują grzechy swoich rodziców i

dziadków. To nie jest kwestia etniczna, ale kwestia moralna, która skutkuje wygnaniem z ogrodu.

A potem, jak się tu dowiadujemy, klątwa skierowana przeciwko Kanaanowi, Hamowi Kanaanowi w ich dziedzictwie, przypomina nam o Kainie i o tym, jak został wygnany ze swojego regionu na wschód. Zatem nie jest to kwestia pochodzenia etnicznego, ale moralnego postępowania wynikającego z kultury kananejskiej, jak czytamy w Księdze Kapłańskiej 18 i 20. Jest wiele miejsc, w których kultura kananejska opisuje niemoralność seksualną Kananejczyków.

Innymi słowy, mamy tu, w przekleństwie i błogosławieństwie, mapę, która byłaby pomocna w zrozumieniu nie pochodzenia etnicznego, ale raczej moralnego zepsucia różnych grup ludzi, które wyłoniły się z Hamitów. Zatem powiedziano nam, że istnieje to powiązanie, ale przeznaczeniem nie jest naśladowanie grzechów swoich rodziców. Z dwóch wzmianek u proroków wiemy, że istnieje osobista odpowiedzialność, że ponosisz konsekwencje swojego własnego zachowania, a nie z powodu zachowania swoich rodziców.

Chociaż, jak wspominałem, wpływ jest przytłaczający, ale nie jest on z góry określony. Jeremiasz 31 wersety 29 i 30, a następnie 18 rozdział Ezechiela, wersety od 2 do 4 mówią o indywidualnej odpowiedzialności ze strony ludzi, którzy obwiniali swoich rodziców za konsekwencje ich własnego grzesznego stanu. Widzimy zatem, dlaczego Kananejczycy cieszyli się szczególnym zainteresowaniem, skoro w Biblii znajdują się dobrze udokumentowane wzmianki o toczących się walkach między Izraelem a Kananejczykami oraz o tym, jak ostatecznie doszło do małżeństw mieszanych.

Stopień interakcji między Kananejczykami a Izraelitami był taki, że Izraelici przyjęli i wchłonęli wiele idei kananejskich, takich jak politeizm, kult bożków, poligamia i wszelkiego rodzaju dewiacje seksualne. W rezultacie oni również, podobnie jak Kananejczycy, poprzednicy Izraelitów, także sami Izraelici doświadczą wygnania. Przejdźmy teraz do bardzo ważnej idei, którą znaleźliśmy w opisie tej inwokacji.

Przeklęty Kanaan, powiedziano nam. A następnie w wersecie 26 Noe błogosławi Pana, nie bezpośrednio Sema i Jafeta, ale raczej błogosławi Pana. Myślę, że Noe słusznie rozumie, tak jak został ocalony z potopu, że Bóg określi los Sema i Jafeta.

Zatem nie jest to z góry określony wysiłek, ale raczej inwokacja. To jest modlitwa. Dlatego w wersecie 25 wzywa Boga: przeklęty Kanaan.

Następnie wyraźnie to wyjaśnia w wersetach 26 i 27, mówiąc o błogosławieństwie dla Pana. Mamy tu do czynienia z hierarchią. Zauważysz, że Kanaan jest najniższym z niewolników.

Będzie dla swoich braci. Następnie następuje relacja Jafeta i relacja Jafeta do każdego z jego braci. Najpierw w wersecie 27, niech Jafet zamieszka w namiotach Sema.

A potem niech Kanaan będzie jego niewolnikiem lub można to przetłumaczyć jako ich niewolnik. Zatem hierarchia jest taka, że Jafet będzie poddany Semowi, a Ham będzie poddany obojgu. Zostanie to zapisane w historii ludzkości.

I przekonamy się, że w miarę rozwijania się historii Księgi Rodzaju odkryjemy tę wielką walkę pomiędzy Hamitami, a także Semitami, która nastąpi. A spośród Semitów Boże błogosławieństwo spocznie na wszystkich narodach poprzez Abrahama, jedyną wybraną, wybraną rodzinę, która przyniesie to błogosławieństwo wszystkim narodom. A potem zauważycie na końcu rozdziału, że po rozdziale dziewiątym mamy wnioski do rachunku powodzi.

Powtórzy się to, co odkryliśmy w rozdziale piątym. Jeśli więc chcesz utrzymać tam swoje stanowisko, przyjrzyjmy się rozdziałowi piątemu i jego zakończeniu. Tutaj mamy genealogię liniową, wymieniającą jedną osobę na pokolenie.

I stwierdzamy, że jest bardzo stylizowany. Mówi się, że każdy umiera w określonym wieku. I mamy ten refren, a potem umarł, potem umarł, potem umarł.

I dochodzimy do Noego w wersecie 32. Gdy Noe miał 500 lat, został ojcem Sema, Chama i Jafeta. Ale to, czego nie ma, czego nie uwzględniono, to język używany w odniesieniu do każdego z poprzedników Noego, mówiący, że miał on innych synów i córki, że w sumie żył przez określoną liczbę lat, a potem umarł.

Gdzie to znajdziemy? Znajdujemy to w rozdziale dziewiątym, wersetach 28 i 29. Po potopie Noe żył 350 lat. W sumie Noe żył 950 lat, a potem umarł.

Widzicie, taki jest wniosek genealogii zawarty w rozdziale piątym. Zatem w rzeczywistości oznacza to, że ten długi opis narracji o powodzi jest, w twoim obecnym rozumieniu, osadzony w genealogii rozdziału piątego i kończy się na końcu rozdziału dziewiątego. Zatem mamy do czynienia z tym, że narracja oferuje wyjaśnienie genealogii, a genealogia z kolei pomaga nam zrozumieć znaczenie narracji.

Wiemy, że Noe w tradycji żydowskiej był bardzo ważną osobą podczas potopu, a tradycja żydowska utrzymuje, że Noe był wybitnym przedstawicielem prawości i że w pewnym sensie Noe przekazał sprawiedliwość, ostrzegając ludzi swoich czasów. Wiecie, co uderza w przypadku Noego, to fakt, że w Księdze Rodzaju nie słyszymy o nim nigdy, dopóki nie przemówi po raz pierwszy w formułach przekleństwa i błogosławieństwa dla swoich synów. Ale jeśli chodzi o Nowy

Testament, stwierdzamy, że Księga Rodzaju jest uzupełniona tym, co znajdujemy w Nowym Testamencie , jeśli w 2 Piotrze rozdział 2 werset 5 znajdziesz opis Noego jako głosiciela sprawiedliwości.

Zatem to miałyby sens, prawda, że byłby zaangażowany lub spekulował, ale on, mam na myśli, budowę statku na wodę i twierdzenie, że nastąpi ogólnoświatowy kataklizm, a wtedy spodziewalibyśmy się, że utożsamić go z głosicielem prawości. Jeśli więc weźmiemy pod uwagę 2 Piotra 2 werset 5 i rozdział 3 werset 6, przedstawia to sąd nad niegodziwymi nauczycielami z czasów Piotra oraz usprawiedliwienie, czyli zbawienie chrześcijan, którym sprzeciwiają się ci niegodziwi fałszywi nauczyciele. Widzisz więc, gdzie opowieść o potopie będzie doskonałym przykładem sądu Bożego nad niegodziwymi.

W 1 rozdziale 3 Listu Piotra wersety od 20 do 21 odnoszą się do Noego. Noe odpowiada Chrystusowi w terażniejszości, jak rozumiałby to Piotr, w epoce eschatologicznej. Innymi słowy, w umyśle Piotra trwał już czas ostateczny i odwołał się on do analogii do Noego i sądu Bożego, mówiąc, że Chrystus nadejdzie eschatologiczny czas końca świata.

Jeśli chodzi o zachowanie Noego w odniesieniu do zmartwychwstania, opisuje on chrzest. Chrzest w wodzie oznaczałby śmierć. Zanurzenie się w wodzie sygnalizuje śmierć duchową, tak jak Noe doświadczył fizycznego umierania w symbolu, a tym samym duchowego umierania w symbolu.

Następnie wyjście z arki ochrony jest orientacyjne, ukazane za pomocą symbolu, obrazu, nowego życia, życia, które zrodzi wszystkie narody ziemi. I tak Noe będzie wówczas postrzegany jako pozytywny przykład zachowania ludu Bożego, chrześcijan, albo poprzez przeciwstawienie się niegodziwemu nauczaniu, które wprowadza w błąd i jego uciskowi, albo także poprzez przyłączenie się do wyobrażeń o chrzcie, pokazujących, jak chrześcijanie będą zachowani w czasach ostatecznych przez Chrystusa. Następnym razem, w sesji dziewiątej, przyjrzymy się kolejnemu nagłówkowi, relacji o Semie, Chamie i Jafecie, w rozdziale 10.

To byłyby pokolenia, a to obejmowałyby Tablicę Narodów. W rozdziale 11 Tabela Narodów będzie zawierać historię wieży Babilonu.

To jest dr Kenneth Mathews w swoim nauczaniu na temat Księgi Rodzaju. To jest sesja 8, Noe i potop, część 2, Księga Rodzaju 6:9-9:29.